

Zeester

Haar longen branden. Proestend komt ze boven water. Adem. Lucht stroomt naar binnen. Overal drijvende voorwerpen, takken in haar gezicht. Een golf slaat over haar heen. Ze graait naar iets om zich aan vast te houden, maar ze vindt nergens grip. Haar lijf tolt in het rond. Overal water, onder haar, boven haar. Omhoog moet ze, naar het licht, ademen. Even ziet ze de zon. Heel even. Haar hoofd knalt tegen een hard voorwerp. Alles wordt zwart.

Een zeester ligt in de branding. Elke keer als er een golf overheen spoelt, bewegen de tentakels. Monica glimlacht. Het is tweede kerstdag. Het zand is witter dan haar Hollandse winterbenen. Vijfendertig graden, de zon op haar rug, het tegenovergestelde van de sneeuw die ze thuis heeft achtergelaten. Toch kan ze met een beetje fantasie een kersttafereel op het strand zien liggen.

Ze woelt met haar tenen tussen de schelpjes. Het is hier mooier dan ze het zich heeft voorgesteld, mooier dan in haar vage herinnering. Het strand bij het resort is rustig. Een stukje verderop loopt een jongeman, misschien een paar jaar ouder dan zij zelf is. Een vader en moeder laten hun dochttertje tussen hen in slingeren. Monica blijft staan en kijkt naar hen. Het gegiechel van het meisje klinkt boven de golven uit. Onwillekeurig schiet haar blik naar de horizon. De zee oogt rustig. Niets aan de hand. Deze mensen zullen na hun vakantie met z'n drieën naar huis vliegen.

Dit is wat ze wilde, hier zijn deze week, vandaag. Het verdriet een plekje geven, *closure*. Maar ze voelt zich eenzaam. Papa wilde niet mee. *Ik zet nooit meer een voet op dat eiland*, had hij gezegd. Ze ziet voor zich hoe hij vandaag wakker wordt, zonder haar. Ze heeft een pakje onder de kerstboom achtergelaten.

Gisteren, na aankomst in het hotel, had ze haar koffer in een hoek gegooid en was direct in slaap gevallen. Midden in de nacht werd ze wakker van heftige dromen, happend naar adem. Altijd dezelfde droom. Ze sloeg haar armen om zich heen en trok het laken ondanks de hitte nog wat hoger op. Ze hilde zichzelf in slaap.

Het kleine meisje laat de handen van haar ouders los en springt over een golf. Water spettert op. Hopelijk heeft ze een zwemdiploma.

'She looks happy. Don't you think?'

Met een ruk draait Monica zich om. De jongeman die ze net in de verte zag lopen, staat nu ongepast dicht bij haar. Een Engelsman.

'Sorry. I didn't want to scare you.' Hij klinkt bezorgd.

'It's fine.' Monica kijkt om zich heen. Van onbekende mannen moet ze niet veel hebben, ook al ziet deze er ongevaarlijk uit. *Geen drankjes aannemen van vreemden, geen pakketjes meenemen naar huis*, hoort ze de stem van haar vader in haar hoofd. Ze kijkt de man argwanend aan.

'Ik was naar je op weg. Iedereen is hier met iemand en jou zie ik telkens in je eentje. Heb je geen behoefte aan een beetje gezelschap?' Hij kijkt haar aan.

Ze laat een glimlachje los. ‘Bedankt voor het aanbod, maar ik was net van plan terug te lopen.’ Ongemakkelijk draait ze zich van hem af en wil weglopen.

‘Het spijt me,’ zegt hij opnieuw. ‘Natuurlijk ga je niet zomaar met een vreemdeling mee.’ Hij glimlacht naar haar. ‘Ik ben Jim. Ik ben hier met mijn moeder. Waarom lunch je niet met ons?’

Jim wijst naar het terras in de verte, waar tafeltjes tussen de palmen staan, naast een tien meter hoge, uit de toon vallende kerstboom. Een vrouw zwaait naar hen.

Geen drugs, geen pakketjes. Monica ademt diep in en uit en knikt verlegen.

‘Ik ben Judy.’ De vrouw heeft dezelfde blonde krullen als Monica en voelt direct vertrouwd. ‘Kom erbij zitten. We zagen je gisteren ook al alleen lopen.’

Monica knikt en stelt zichzelf voor. ‘Bedankt. Het is de eerste keer dat ik alleen reis en dan meteen naar Thailand ...’

Judy knikt haar bemoedigend toe. ‘Wat zoek je hier, meisje? In dit resort zal je niet veel leeftijdsgenoten tegenkomen.’

Monica twijfelt. Moet ze zichzelf blootgeven? Straks gaat ze nog huilen. Maar Jim en Judy kijken haar zo lief aan, geïnteresseerd, dat ze besluit open kaart te spelen.

‘Ik ben hier vroeger een keer geweest met mijn ouders. In 2004. Vijftien jaar geleden.’ Ze pauzeert en kijkt de twee aan.

‘De tsunami,’ zeggen Jim en Judy tegelijk en wisselen een blik van verstandhouding.

Monica knikt. ‘Mijn moeder is verdronken. Papa heeft me alleen opgevoed. Ik wilde graag terug naar de plek waar het is gebeurd. Ik was twee en het scheelde niet veel of ik was zelf ook verdronken, als papa me niet uit het water had gevist.’

‘Kan je het je nog herinneren?’

‘Nauwelijks. Flarden. Eerst was er de paniek. Daarna het water. De golf sloeg over me heen en sleurde me mee. Ik kon niet zwemmen. Toen ik wakker werd in het ziekenhuis, zat papa naast me, hij hilde. Ik droom er vaak over. Vannacht nog.’

Er valt een stilte. Judy pakt haar hand en knijpt erin. Ze is precies zoals een moeder hoort te zijn, denkt Monica, en ze schaamt zich voor die gedachte.

‘En jullie? Waarom deze plek?’

Moeder en zoon kijken elkaar aan. ‘Wij waren hier ook, vijftien jaar geleden.’

Na de lunch gaat Monica naar haar kamer om haar bikini aan te trekken. Nadat Jim en zijn moeder hadden verteld wat hun was overkomen, had Jim haar gevraagd of ze zin had om de middag samen door te brengen. Ze had geknikt.

‘Ik ben zo blij dat ik je ben tegengekomen op het strand,’ fluisterde hij in haar oor. Hij glimlachte. Ze had de kuiltjes in zijn wangen gezien en was een beetje gesmolten. Het lijkt eeuwen geleden dat ze zich zo licht voelde.

Ze klapt haar laptop open en start Skype op.

‘Goedemorgen lieverd.’

‘Het is al middag hier, pap. Bij jou moet het nu ... heel erg vroeg zijn. Was je al wakker?’

‘Ik kon niet slapen. Nooit rond de kerst. Dat weet je.’

Monica knikt naar het scherm. Papa kijkt verdrietig in de lens. Hij ziet er jaren ouder uit dan de 48 die hij is. Op de achtergrond staat de kerstboom die hij op haar aandringen in huis heeft gehaald. De lichtjes zijn uit.

‘Ben je gisteren nog bij oma langs geweest?’ Op eerste kerstdag is het gebruikelijk dat de hele familie langsgaat bij de moeder van haar moeder. Dit is het eerste jaar sinds het ongeluk dat ze er niet bij is.

Hij knikt. ‘Het gaat goed met haar. We hebben een kaarsje aangestoken voor Sandra. Hoe is het daar?’

‘Het is vreemd. Ik mis je. En ik ben een beetje kwijt waarom ik hier zo graag naartoe wilde. Mama is hier niet.’

‘Je moeder is nu een ...’

‘... ster,’ maakte Monica haar vaders zin af. ‘Ik weet het, pap. Nog altijd kijk ik elke avond even naar de hemel.’

Pap zwijgt.

‘Misschien had ik verwacht dat ik nog iets zou merken van wat er hier vijftien jaar geleden is gebeurd, maar er is niks meer van te zien. Geen rommel, geen monument of zoiets, niks. Het resort is opnieuw opgebouwd. De stijl is hetzelfde, dat weet ik van de foto’s, maar ik herken niks.’

‘Je was nog zo klein. Natuurlijk herken je het niet meer.’

‘Ik weet het.’

Papa knikt en kijkt met droevige ogen in de camera.

‘Ik heb een jongen ontmoet. Hij is hier met zijn moeder. Ze is jouw leeftijd. Ze zijn aardig, we hebben samen geluncht en vanmiddag zien we elkaar weer.’

‘Wat zijn het voor mensen?’

‘Pap, doe niet zo paranoïde. Judy is een geweldige vrouw. Ze is hartstikke aardig, warm.’

Aan de andere kant van het scherm wordt het even stil. ‘Je mist je moeder.’

Monica knikt. Papa’s gezicht vertrekt in een soort grimas en ze weet dat hij gaat huilen als ze nu niet van onderwerp verandert. ‘Wat ga je vandaag doen?’

‘Lezen, denk ik. Het vriest en er staat een gure wind.’

Ze wil hem toeschreeuwen. Zet de lichtjes van de kerstboom aan! Nodig vrienden uit! Maak desnoods een sneeuwpop! Maar ze weet dat het geen zin heeft.

‘Ik ga zo weer, pap.’ Ze voelt een brok in haar keel.

‘Veel plezier, lieverd. Ook met je nieuwe vrienden.’

Ze tovert een geforceerd glimlachje op haar lippen. ‘Dag, pap,’ zegt ze en drukt het gesprek weg. De tranen kan ze niet tegenhouden. Ze huilt niet om haar moeder deze keer, maar om haar vader. Hij heeft geen nieuwe vrouw gevonden, hij heeft er niet eens naar gezocht. Hij heeft altijd goed voor zijn dochter gezorgd, maar het leven was moeilijk. Donker. Zwaar.

In de verte ziet ze Jim staan, zijn schouders een beetje gebogen. Ze denkt aan zijn verhaal. Eerst verloor hij zijn zusje en daarna moest hij de scheiding van zijn ouders meemaken. Het moet verschrikkelijk voor hem zijn geweest.

‘Hoi.’ Hij knipoogt.

‘Hoi,’ zegt Monica terug en ze schieten in de lach.

Hij pakt haar hand en samen lopen ze langs de branding. Ze zwijgen, maar het voelt goed, vertrouwd. Hoe verder ze van het resort komen, hoe stiller het op het strand wordt.

‘Zin om te zwemmen?’ Jim draait zich naar haar toe, pakt haar bovenarmen en kijkt haar aan.

Monica trekt zich los en rent naar het water. ‘Wie er het eerste in ligt.’ Ze trekt haar kleren uit en laat ze achter zich in het zand vallen.

Jim haalt haar snel in, pakt haar schouders en samen vallen ze in een golf.

Proestend komt Monica boven water. Een seconde moet ze aan haar moeder denken, aan haar droom, aan de verwoestende kracht van het water, maar dan ze pakt zich vast aan Jim en slaat haar armen om hem heen. Ze is veilig bij hem.

Jim trekt haar tegen zich aan. ‘Zo blij dat ik je gevonden heb.’

Hun ogen vinden elkaar.

Ze buigt naar hem toe en kust hem op zijn mond.

Met een ruk duwt Jim haar van zich af. ‘Wat doe je?’

Monica fronste. ‘Hoe bedoel je?’

‘Waarom zoen je me?’

‘Omdat ik je leuk vind. Sorry, ik dacht ...’

Jim kijkt haar verward aan. ‘Je bent mijn zusje. Wat dacht je?’

Monica zet een stap naar achteren. ‘Je zusje? Natuurlijk niet. Ik heb een vader. Mijn moeder is verdronken. Waar heb je het over?’

‘O ja? Weet je het zeker? Zie je niet hoe je op mijn moeder lijkt?’

Monica begint terug te waden door het water, maar Jim houdt haar tegen.

‘Je lijkt op mijn moeder, jullie hebben hetzelfde haar, dezelfde ogen. Zei je net zelf niet hoe vertrouwd het voelt?’

Monica schudt haar hoofd. ‘Je bent gek, man. Het kan niet. Je zusje is dood.’

‘Ze hebben haar nooit gevonden. Mijn moeder en ik hebben altijd vermoed dat iemand anders haar, jou, had meegenomen destijds. Sinds 2004 zijn we elk jaar met de kerst hier geweest. Op een dag zou je naar deze plek komen ...’

‘Jullie zijn niet goed bij je hoofd. Nu begrijp ik waarom je ouders gescheiden zijn. De tsunami heeft jullie gek gemaakt.’

‘O ja? Hoe weet jij zeker dat het je vader was die je heeft meegenomen naar huis? Je was pas twee.’

‘Nee,’ riep Monica. ‘Het kan niet.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Het kan niet.’ En opeens komt er een herinnering terug. Ze zijn op een strand. Papa en mama zitten op ligstoelen. Ze maakt een zandkasteel. Er is een jongen bij. Haar grote broer. Ze voelt zich duizelig worden. Alles wordt zwart.

Het gezicht van de jonge vrouw is wit. Haar ogen gesloten, haar mond een beetje open, haar handen gerimpeld van het water. Op haar borst glinstert een kleine zeester. Ze wordt gedragen door een jongeman. Er lopen tranen over zijn gezicht. Uit de geluidsboxen van het resort klinkt muziek: “Last Christmas” van Wham!